

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: N. T. S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12.2011, č.j. MV-91589-11/SO-2011/SO-2011,

t a k t o :

I . Žaloba se zamítá

I I . Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též správní orgán I. stupně či OAM) ze dne 22.6.2011, č.j. OAM-36920-17/DP-2011, kterým bylo zastaveno správní řízení o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen správní řád) a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Žalobkyně v podané žalobě namítala nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů s tím, že jsou v rozporu s právními předpisy, konkrétně § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Tvrdila nezákonnost závěru správních orgánů o tom, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu ke dni 24.12.2010 zanikla, resp., že rozhodnutí o jejím správním vyhoštění je platné a vykonatelné ke dni 24.12.2010. Podle žalobkyně mohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 5.9.2009 platné pouze po dobu jednoho roku tak, jak vyplývá z jeho výroku. Jeho platnost končila dnem 5.9.2010, proto dne 24.12.2010 nemohla nastat jeho vykonatelnost ve smyslu § 62 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců (dále jen zákon o

pobytu cizinců). Pokud rozhodnutí o správním vyhoštění nenabylo právní moci ke dni podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, nelze než konstatovat, že ke dni podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (dále též žádost), ale ani během řízení o této žádosti, nenastala situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zároveň pravomocné, vykonatelné a platné. K zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak nemohlo nikdy dojít. K tomu uvedla, že otázka zákonnosti výroku rozhodnutí správních orgánů ve věcech správního vyhoštění je nyní předmětem přezkumu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), jako aktuální judikaturu poukázala na rozhodnutí NSS ze dne 7.12.2011, č.j. 1As 99/2011.

Žalobkyně dále nesouhlasila se zastavením řízení o její žádosti podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, s tím, že správní orgány měly postupovat podle ust. § 169 odst. 7 písm. d) (správně má být uvedeno ust. § 169 odst. 8 písm. d)) zákona o pobytu cizinců, který je ustanovením speciálním.

Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí a zdůraznil, že během projednávání její žádosti bylo zjištěno, že rozhodnutím Inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 5.9.2009, č.j. CPUL-1997-44/ČJ-2009-044061-KOVA bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodlo Ředitelství služby cizinecké policie dne 7.12.2009, č.j. CPR-13846-1/ČJ-2009-9CPR-V234 (dále též rozhodnutí o správním vyhoštění) tak, že prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdilo. Proti pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu, který ji rozsudkem ze dne 20.10.2010, č.j. 7Ca 365/2009-42 jako nedůvodnou zamítl. Proti tomuto rozsudku žalobkyně podala kasační stížnost, která byla usnesením NSS ze dne 6.4.2011, č.j. 7As 32/2011-62 odmítnuta. K tvrzené nezákonnosti výroku o správním vyhoštění a argumentaci žalobkyně s poukazem na judikaturu NSS žalovaný uvedl, že v daném případě byla zákonnost a správnost rozhodnutí o správním vyhoštění potvrzena shora citovaným rozsudkem MS v Praze a kasační stížnost byla odmítnuta. Žalovaný byl při rozhodování vázán pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění a nebyl oprávněn posuzovat jeho zákonnost a správnost. Žalobkyní uváděné rozhodnutí NSS se týká zcela individuálního právního případu a může ovlivnit jen ta soudní nebo správní řízení, pro která byla závazným podkladem. V tomto konkrétním případě byla zákonnost a správnost rozhodnutí o správním vyhoštění nepopíratelně potvrzena odvolacím správním orgánem i citovaným rozsudkem MS v Praze a nelze ji tedy jakkoliv zpochybňovat a prolamovat tak právní účinky pravomocného správního aktu poté, co byly všechny opravné prostředky vyčerpány, včetně kasační stížnosti. V daném případě nelze jinak než považovat rozhodnutí o správním vyhoštění za zákonné a správné. K námitce žalobkyně stran nezákonnosti postupu správních orgánů obou stupňů podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a tvrzení, že měly postupovat podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že podle ustálené praxe je ust. § 169 odst. 8 písm. d) aplikováno v případech, kdy je žádost podána opožděně, tedy v době, kdy k tomu již cizinec nebyl oprávněn. Citované ustanovení zákona o pobytu cizinců se tedy používá v případech, které se váží na lhůtu. Proto bylo k zastavení řízení použito ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Nadto se v obou případech jedná o procesní rozhodnutí, která mají pro účastníka řízení tytéž právní důsledky a pramení z týchž důvodů. V žádném případě se nejedná o vadu rozhodnutí, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť jiný výklad by představoval přepjatý formalizmus, zvláště v případě

přezkoumávání pravomocného správního rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobkyně byly v daném případě naplněny, jelikož zánikem platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího odpadl podklad pro jakékoliv rozhodnutí o žádosti a to proto nutno ji posoudit jako zjevně právně nepřipustnou. Pro úplnost žalovaný dodal, že v době, kdy podává vyjádření k žalobě bylo žalobkyni opětovně uloženo správní vyhoštění, tentokrát s platností do 21.10.2013. Proti pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění (č.j. CPR-8906-3/ČJ-2011-9CPR-V234) byla dne 1.11.2011 podána žaloba.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání, na které se žalovaný omluvil a plně odkázal na své písemné stanovisko k žalobě, zástupce žalobkyně trval na důvodech uvedených v žalobě a poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni tak, jak učinil v souvislosti s žádostí o přiznání odkladného účinku podáním ze dne 25.1.2012, a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30.7.2013 ve věci sp.zn. 9As 131/2011 s tím, že se NSS zabýval okolností důležitou pro posouzení této věci, tedy i otázkou lhůt u správního vyhoštění.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 2 správního řádu v rozhodném znění správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. (2) Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. (3) Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. (4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ust. § 3 téhož zákona nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 68 odst. 3 téhož zákona v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) téhož zákona řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.

Podle ust. § 44a odst. 1 písm. b), odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lze opakovaně prodloužit, a to nejdéle na dobu stanovenou v § 44 odst. 4 písm. a), b), e) až i). (3) Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle ust. § 44 odst. 4 písm. i) téhož zákona povolení k dlouhodobému pobytu ministerstvo vydává s dobou platnosti 2 roky v ostatních případech.

Podle ust. § 46 odst. 1 téhož zákona pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.

Podle ust. § 62 odst. 1 téhož zákona platnost dlouhodobého víza zanikne, jakmile nabyl právní moci rozsudek ukládající trest vyhoštění nebo je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) téhož zákona usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Podle ust. § 172 odst. 3 téhož zákona žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

K námitce nezákonnosti postupu správních orgánů obou stupňů a tvrzení žalobkyně, že nenastala situace, kdy by rozhodnutí o jejím správním vyhoštění bylo zároveň pravomocné, vykonatelné a platné, a že z tohoto důvodu k zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nemohlo nikdy dojít, z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání datovanou dne 10.5.2011 (nikoliv dne 10.5.2010, jak je písařskou chybou nesprávně uvedeno v žalovaném rozhodnutí), došlou Ministerstvu vnitřa dne 11.5.2011. Žádost podanou ve smyslu § 44a odst. 1 písm. b) s odkazem na § 44 odst. 4 písm. i) zákona o pobytu cizinců žalobkyně po výzvě prvoinstančního správního orgánu (ze dne 12.5.2011, č.j. OAM-36920-3/DP-2011) doplnila. V průběhu řízení o žádosti zjistil správní orgán I. stupně ze sdělení cizinecké policie (ze dne 17.6.2011, č.j. CPR-151-112/ČJ-2011-9CPR-V222 Ředitelství služby cizinecké policie, odbor podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců), že dne 5.9.2009 bylo Policií ČR, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Chomutov, vydáno pod č.j. CPUL-1997-44/ČJ-2009-044061-KOVA rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců s tím, že doba, po kterou ji nelze umožnit vstup na území, byla

stanovena na jeden rok. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo odvolacím správním orgánem zamítnuto dne 7.12.2009 pod č.j. CPR-13846-1/ČJ-2009-9CPR-V234 a nabylo právní moci dne 14.12.2009 (rozhodnutí o správním vyhoštění). Žalobu, kterou proti tomuto rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně podala, zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 20.10.2010. č.j. 7Ca 365/2009-42, v právní moci dne 24.11.2010. Kasační stížnost, která byla žalobkyní proti tomuto rozsudku podána, byla usnesením NSS ze dne 6.4.2011, č.j. 7As 32/2011-62 odmítnuta. Usnesení NSS nabylo právní moci dne 16.5.2011. Na to správní orgán I. stupně vydal prvoinstanční správní rozhodnutí, kterým správní řízení o citované žádosti žalobkyně zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu s odůvodněním, že prozkouškou v cizineckém informačním systému zjistil, že žadatelce bylo uloženo shora zmíněné správní vyhoštění, které je od data 24.11.2010 (správní orgán I. stupně uvedl nesprávně písařskou chybou datum 24.12.2010) vykonatelné. K tomu poukázal na ust. § 46 odst. 1 ve spojení s § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého zaniká platnost povolení k dlouhodobému pobytu jakmile je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy platnost povolení k dlouhodobému pobytu žadatelce zanikla dnem 24.11.2010. Žadatelka podala svou žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dne 10.5.2011, přičemž tento dlouhodobý jí již dne 24.11.2010 podle shora citovaných ustanovení zanikl. Správní orgán I. stupně tak vyhodnotil žádost jako zjevně právně nepřipustnou a řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil. O odvolání žalobkyně, které se v podstatných bodech shoduje se žalobními námitkami, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl, v odůvodnění přisvědčil skutkovým zjištěním a právním závěrům správního orgánu I. stupně, vypořádal se s odvolacími námitkami žalobkyně a dospěl k závěru, že podmínky pro zastavení řízení o její žádosti byly v době rozhodování správního orgánu I. stupně splněny a tento nepochybil, když žádost posoudil jako zjevně právně nepřipustnou a řízení podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavil. K námitkám stran neplatnosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalovaný poukázal na ust. § 172 zákona o pobytu cizinců s tím, že rozhodnutí o správním vyhoštění se tak stalo vykonatelným až po nabytí právní moci rozsudku MS v Praze a uplynutím lhůty k vycestování ve smyslu § 74 odst. 2 správního řádu. Uvedl, že námitky týkající se neplatnosti rozhodnutí o správním vyhoštění považuje za irelevantní, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci a následně i vykonatelnosti ke dni 24.11.2010 (písařskou chybou nesprávně uvedeno 24.12.2010), když správnost zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění byla potvrzena MS v Praze a správní orgán I. stupně nebyl oprávněn toto rozhodnutí přezkoumávat. S vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění zanikla podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu ke dni 24.11.2010. Pro úplnost žalovaný uvedl skutečnost vyplývající ze správního spisu a sice, že NSS kasační stížnost proti rozsudku MS v Praze, přezkoumávajícím rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, odmítl.

Žalobní námitka není důvodná. Soud předně uvádí, že ve shodě se žalovaným považuje námitky žalobkyně, směřující proti rozhodnutí o správním vyhoštění a zpochybňující tak v konečném důsledku jeho vykonatelnost, za irelevantní pro projednávanou věc. Je tomu tak proto, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo k podané žalobě žalobkyně přezkoumáno MS v Praze shora citovaným rozsudkem, kterým MS v Praze žalobu zamítl a NSS podanou kasační stížnost shora zmíněným usnesením odmítl. Rozhodnutí o jejím správním vyhoštění tak bylo v rámci možných opravných prostředků přezkoumáno soudy a správní orgány proto právem nezkoumaly jeho zákonnost v řízení o žádosti v nyní projednávané věci. Prolamovat účinky pravomocného vykonatelného správního rozhodnutí, které se stalo podkladem pro rozhodování správních orgánů v jiném řízení nelze ani s poukazem na judikaturu správních soudů, neboť tato dopadá na jiná řízení a je v ní řešena otázka, která není předmětem rozhodování správních orgánů v tomto řízení. Právní mocí

rozsudku MS v Praze, t.j. dnem 24.11.2010, zanikl odkladný účinek vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Došlo tak k naplnění ust. § 46 odst. 1 ve spojení s § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého platnost dlouhodobému víza zanikne, jakmile je vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dne 10.5.2011, tedy v době, kdy jí platnost dlouhodobého víza již zanikla. Právní závěry, které správní orgány obou stupňů ze zjištěného skutkového stavu učinily, jsou tak v souladu se zákonem. Soud proto zákonnosti postupu správních orgánů obou stupňů přisvědčuje a pro úplnost dodává, že neshledal ani žalobkyní tvrzený rozpor postupu správních orgánů s ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť zmíněné základní zásady správního řízení správní orgány obou stupňů dodržely a výrok jejich rozhodnutí je v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalobkyně dále tvrdila, že správní orgány obou stupňů nezákonně postupovaly podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, když zákon o pobytu cizinců obsahuje speciální ust. § 169 odst. 7 písm. d) (správně mělo být v žalobě uvedeno ust. § 169 odst. 8 písm. d)). Žalobní námitka je důvodná, neboť se jedná o vadu řízení, avšak takovou vadu, která nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalobkyně podala žádost v době, kdy jí dlouhodobý pobyt již zanikl a bylo tak naplněno ust. § 46 odst. 1 ve spojení s § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto právem řízení o její žádosti zastavily, byť postupovaly nesprávně podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a nikoli podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, který je ve vztahu k úpravě správního řádu speciální. Je nutno zdůraznit, že žalobkyni v důsledku nesprávného procesního postupu správních orgánů újma na jejích subjektivních veřejných právech nevznikla, neboť k zastavení řízení o její žádosti by došlo v obou případech. Zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro toto procesní pochybení se tak soudu jeví jako nehospodárné a nemístné formální.

Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovaný správní orgán, který byl procesně úspěšný však důvodně vynaložené náklady řízení neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. října 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.